

31. Országos Evangélikus Hittanverseny

Kijelölt igeszakaszok a 2023-as hittanversenyre

Istennel szövetségben – Mózes kivezeti népét Egyiptomból
Bibliaismereti verseny Mózes életéből és az egyiptomi kivonulásról

5-6. osztály

Mózes születése (2Móz 2,1-10)

Jákób fia, József halála után új fáraó került Egyiptom élére, aki már nem ismert Józsefet. Mivel Jákób utódai nagyon megsokasodtak, a fáraó féltékeny lett Izrael fiaira. Kényszermunkára fogta őket, később pedig megparancsolta a héber bábáknak, hogy ha egy héber asszony fiút szül, akkor meg kell ölniük. A bábák azonban félték az Istent, ezért nem engedelmeskedtek a fáraónak, hanem életben hagyták a fiúgyermeket is. Izrael népe tovább erősödött, ezért a fáraó ismét megparancsolta, hogy minden újszülött héber fiút dobjanak a Nílusba, de a leányokat hagyják életben.

¹Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. ²Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. ³Amikor azonban nem tudta már tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé. ⁴A gyermek nővére pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele.

⁵A fáraó leánya éppen odament, hogy megfürödjék a Nílusban, cselédjei meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpillantotta a kosarat a sás között, odaküldte a szolgálóleányát, és kihozatta azt. ⁶Fölnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez. ⁷A kisfiú nővére pedig ezt kérdezte a fáraó leányától: Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja neked a gyermeket? ⁸A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda. ⁹Vidd magaddal ezt a gyermeket – mondta neki a fáraó leánya –, és szoptasd őt helyettem, én pedig megadom jutalmadat! Az asszony magához vette a gyermeket, és szoptatta. ¹⁰Amikor a gyermek nagyobb lett, elvitte a fáraó leányához, aki a fiává fogadta. Mózesnek nevezte el, mert ezt mondta: A vízből húztam ki.

Mózes elhívása (2Móz 3,1-15; 2Móz 4,1-17; 2Móz 4,27-31)

³Mózes pedig apósának, Jetrónak, Midján papjának a juhait legeltette. Egyszer a juhokat a pusztán túlra terelte, és eljutott az Isten hegyéhez, a Hórebhez. ²Ott megjelent neki az ÚR angyala tűz lángjában egy csipkebokor közepéből. Látta ugyanis, hogy a csipkebokor tűzben ég, de mégsem ég el a csipkebokor. ³Akkor Mózes ezt mondta magában: Odamegyek, és megnézem ezt a nagy csodát: miért nem ég el a csipkebokor? ⁴Amikor az ÚR látta, hogy odamegy megnézni, megszólította őt Isten a csipkebokor közepéből, és ezt mondta: Mózes! Mózes! Ő pedig így felelt: Itt vagyok! ⁵Isten ekkor azt mondta: Ne jöjj közelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állsz! ⁶Majd ezt mondta: Én vagyok atyádnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Ekkor Mózes eltakarta az arcát, mert félt rátekinteni az Istenre. ⁷Az ÚR pedig azt mondta: Meglátam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam segélykiáltásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájdalmukat. ⁸El is megyek, hogy kimentsem őket Egyiptom kezéből, és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre: a kánaáni, a hettita, az emóri, a perizzi, a hivvi és a jebúsi nép helyére. ⁹Bizony, eljutott hozzám Izráel fiainak segélykiáltása; látom is, hogy mennyire sanyargatják őket az egyiptomiak. ¹⁰Most azért menj! Elküldelek téged a fáraóhoz: vezesd ki népemet, Izráel fiait Egyiptomból! ¹¹Mózes azonban ezt felelte erre az Istennek: Ki vagyok én, hogy elmenjek a fáraóhoz, és kivezessek Egyiptomból Izráel fiait? ¹²De Isten azt mondta: Bizony, én veled leszek! Ez lesz annak a jele, hogy én küldelek: Amikor kivezeted a népet Egyiptomból, ennél a hegynél fogjátok áldozattal szolgálni az Istent.

¹³De Mózes azt felelte Istennek: Ha majd elmegyek Izráel fiaihoz, és azt mondom nekik: atyáitok Istene küldött engem hozzátok, és ők megkérdezik tőlem, hogy mi a neve, akkor mit mondjak nekik? ¹⁴Isten ezt felelte Mózesnek: Vagyok, aki vagyok. Majd azt mondta: Így szólj Izráel fiaihoz: A „Vagyok” küldött engem hozzátok. ¹⁵Még ezt is mondta Isten Mózesnek: Így szólj Izráel fiaihoz: Az ÚR, atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene küldött engem hozzátok. Ez az én nevem mindörökre, így szólítsatok engem nemzedékről nemzedékre!

⁴Mózes ekkor így felelt: Hátha nem hisznek nekem, és nem hallgatnak a szavamra, hanem azt mondják: Nem is jelent meg neked az ÚR?! ²De az ÚR erre megkérdezte tőle: Mi van a kezében? Egy bot – felelte. ³Dobd a földre! – mondta az ÚR. Amikor a földre dobta, az kígyóvá változott, Mózes pedig elfutott előle. ⁴Az ÚR azonban ezt mondta Mózesnek: Nyújtsd ki a kezedet, és ragadd meg a farkánál! Mózes kinyújtotta a kezét, és megmarkolta, az pedig a markában bottá változott. ⁵Így majd elhiszik, hogy megjelent neked az ÚR, atyáik Istene: Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene.

⁶Majd pedig ezt mondta neki az ÚR: Dugd be a kezedet a ruhád alá! Ő bedugta a kezét a ruhája alá, és amikor kihúzta, hófehér volt a keze a poklosságtól. ⁷Ezután pedig azt mondta: Dugd vissza a kezedet a ruhád alá! Visszadugta a kezét a ruhája alá, és amikor kihúzta a ruhája alól, ismét olyan volt, mint testének többi része. ⁸Ha tehát nem hisznek neked, és nem hallgatnak a szóra az első jelnél, majd hisznek a szónak a következő jelnél. ⁹De ha még erre a két jelre sem hisznek, és nem hallgatnak a szavadra, akkor végy a Nílus vizéből, öntsd a szárazra, és a Nílusból vett víz vérré változik a szárazon.

¹⁰Mózes akkor ezt mondta az ÚRnak: Kérlek, Uram, nem vagyok én a szavak embere. Korábban sem voltam, de azóta sem lettem az, hogy szolgáljával beszélsz. Sőt inkább nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok. ¹¹De az ÚR ezt mondta neki: Ki adott száját az embernek? Ki tesz némává vagy süketté, látóvá vagy vakká? Talán nem én, az ÚR?! ¹²Most azért csak menj: majd én segítségedre leszek a beszédben, és megtanítalak arra, hogy mit beszélj! ¹³De ő azt felelte: Kérlek, Uram! Küldj mást, akit küldeni tudsz!

¹⁴Ekkor az ÚR haragra gerjedt Mózes ellen, és azt mondta: Van neked egy testvéred, a lévita Áron. Tudom, hogy ő jól tud beszélni. Sőt jön is már eléd, és ha meglát, szívből fog örülni. ¹⁵Beszélg hát vele, és add az ő szájába a szavakat! Én pedig a segítségetekre leszek a beszédben, és megtanítalak benneteket arra, hogy mit cselekedjete. ¹⁶Ő majd beszél helyetted a néppel. Ő lesz a te szád, te pedig olyan leszel neki, mint az isten. ¹⁷Ezt a botot pedig te vedd a kezédbe, és mutasd be vele a jeleket!

²⁷Áronnak pedig ezt mondta az ÚR: Menj Mózes elé a pusztába! Ő elment, és találkozott vele az Isten hegyénél, és megcsókolta őt. ²⁸Mózes elbeszélte Áronnak mindazokat az igéket, amelyekkel az ÚR elküldte, és mindazokat a jeleket, amelyeket megparancsolt neki. ²⁹Azután elment Mózes és Áron, és összegyűjtötte Izráel fiainak összes véneit. ³⁰Áron elmondta mindazt, amit az ÚR mondott Mózesnek, Mózes pedig bemutatta a jeleket a nép előtt. ³¹A nép pedig hitt. Amikor meghallották, hogy az ÚR számon tartja Izráel fiait, és meglátta nyomorúságukat, meghajoltak és leborultak.

Mózes és Áron (2Móz 5,1-11 és 2Móz 7,1-13)

⁵Azután bement Mózes és Áron a fáraóhoz, és ezt mondták neki: Így szól az ÚR, Izráel Istene: Bocsásd el népemet, hogy ünnepet szentelhessen nekem a pusztában! ²A fáraó azonban ezt felelte: Kicsoda az az ÚR, hogy hallgassak a szavára és elbocsássam Izráelt? Nem ismerem az URat, úgyhogy nem is bocsátom el Izráelt. ³Erre ők ezt mondták: Találkoztunk a héberek Istenével. Hadd menjünk ki azért háromnapj járóföldre a pusztába, hogy áldozzunk Istenünknek, az ÚRnak, hogy ne sújtsjon bennünket dögvésszel vagy fegyverrel. ⁴De Egyiptom királya ezt

mondta nekik: Mózes és Áron! Miért akarjátok elvonni a népet a munkájától? Menjetek, folytassátok a kényszermunkát!

⁵Már így is sok a mihaszna nép az országban – mondta a fáraó –, és ti még abba akarjátok hagyni ezekkel a kényszermunkát? ⁶A fáraó még aznap megparancsolta a nép sanyargatóinak és felügyelőinek: ⁷Ne adjatok többé szalmát a népnek a vályogvetéshez, ahogy eddig: Menjenek, és szedjenek maguknak szalmát! ⁸De hajtsatok be rajtuk ugyanannyi vályogot, amennyit eddig kellett készíteniük! Ne engedjete el belőle, mert lusták ezek, azért kiáltozzák: Menjünk és áldozzunk Istenünknek! ⁹Ha nehezebb lesz az emberek munkája, és el lesznek vele foglalva, akkor nem törődnek majd hazug beszédekkel. ¹⁰Kimentek tehát a nép sanyargatói és felügyelői, és azt mondták a népnek: Így szól a fáraó: Nem adok nektek szalmát. ¹¹Menjetek, szedjetek magatoknak szalmát ott, ahol találtok! De a munkátokból semmit sem engedünk el.

⁷Az ÚR azt mondta Mózesnek: Lásd, olyanná teszek a fáraó előtt, mintha isten volnál. Testvéred, Áron pedig a prófétád lesz. ²Te mondj el neki mindent, amit én parancsolok neked! Testvéred, Áron meg beszéljen a fáraóval, hogy bocsássa el országából Izráel fiait! ³Én azonban megkeményítem a fáraó szívét, és bár sok jelet és csodát teszek Egyiptom földjén, ⁴a fáraó mégsem hallgat majd rátok, amíg rá nem teszem kezemet Egyiptomra. Akkor majd kihozom seregeimet, az én népemet, Izráel fiait Egyiptomból súlyos ítéletekkel. ⁵Majd megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az ÚR, ha kinyújtom kezemet Egyiptomra, és kihozom közülük Izráel fiait.

⁶Mózes és Áron eszerint jártak el. Úgy cselekedtek, ahogyan megparancsolta nekik az ÚR. ⁷Mózes nyolcvan, Áron pedig nyolcvanhárom éves volt, amikor beszéltek a fáraóval.

⁸Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak: ⁹Ha így szól hozzátok a fáraó: Tegyetek valami csodát! – akkor mondd Áronnak: Vedd a botodat, és dobd a fáraó elé, hogy kígyóvá változzon! ¹⁰Bement azért Mózes és Áron a fáraóhoz, és úgy cselekedtek, ahogyan az ÚR parancsolta. Áron odadobta a botját a fáraó és udvari emberei elé, és az kígyóvá változott. ¹¹Akkor a fáraó is hívatta a bölcseket és varázslókat, és azok, Egyiptom mágusai is ugyanazt tették a maguk titkos mesterségével: ¹²mindegyikük odadobta a botját, és azok kígyóvá változtak. De Áron botja elnyelte az ő botjaikat. ¹³A fáraó szíve azonban kemény maradt, és nem hallgatott rájuk, ahogyan megmondta az ÚR.

A tíz csapás (2Móz 7-10. fejezetek)

1. A vizek vérré válnak.
2. Békák lepik el Egyiptomot.
3. Szúnyogok lepik el az embereket és az állatokat.

4. Mindent böglyök lepnek el.
5. Dögvész sújtja Egyiptomot.
6. Hólyagos fekélyek lepik el az embereket és az állatokat.
7. Jégeső.
8. Mindent sáskák lepnek el.
9. Három napos sötétség.
10. Elsőszülöttek halála.

A páska éjszakája (2Móz 12,1-36)

¹Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak Egyiptom földjén: ²Ez a hónap lesz az első hónapotok. Ez lesz számotokra az első az év hónapjai között. ³Mondjátok meg Izráel egész közösségének: Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának családonként mindenki egy bárányt, házanként egy-egy bárányt. ⁴Ha egy házban kevesen vannak egy bárányra, akkor a legközelebbi szomszédjukkal együtt vegyenek a lélekszámnak megfelelően. Vegyétek számításba, hogy ki mennyit tud enni a bárányból. ⁵Legyen a bárány hibátlan, hím és egyéves. Juhot vagy kecskét vegyetek. ⁶Ennek a hónapnak a tizennegyedik napjáig tartsátok magatoknál, azután estefelé vágja le Izráel egész gyülekezeti közössége. ⁷Vegyének a vérből, és kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megesszik. ⁸Még ugyanazon az éjszakán egyék meg a húst: tűzön megsütve, kovásztalan kenyérral; keserű füveket egyenek hozzá. ⁹Ne egyétek nyersen, se vízben főzve, csak tűzön megsütve, és a feje, a lábszárai és a belső részei együtt legyenek. ¹⁰Ne hagyjatok belőle reggelre. Ha mégis marad belőle reggelre, azt égessétek el. ¹¹Így egyétek: legyen a derekatok felövezve, sarutok a lábatokon, bototok a kezetekben, és sietve egyétek: az ÚR páskája ez. ¹²Mert átvonulok ezen az éjszakán Egyiptom földjén, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, akár ember, akár állat az. Ítéletet tartok Egyiptom minden istene fölött – én, az ÚR. ¹³De az a vér jel lesz a házakon, amelyekben vagytok. Ha meglátom a vért, akkor kihagylak benneteket, és nem ér majd a pusztító csapás titeket, amikor megverem Egyiptom földjét. ¹⁴Legyen ez emléknep a számotokra, és ünnepeljétek meg az ÚRnak nemzedékről nemzedékre. Örök rendelkezés az, hogy megünnepeljétek.

¹⁵Hét napig kovásztalan kenyeret egyetek. Még az első napon távolítsátok el a kovászt a házaiból. Ki kell irtani Izráelből mindenkit, aki kovászosat eszik az első naptól a hetedik napig. ¹⁶Az első napon tartsátok szent összejövetet, és a hetedik napon is tartsátok szent összejövetet. Semmiféle munkát ne végezzetek azokon; mindenkinek csak annyi munkát szabad végeznie, amennyi az étkezéshez szükséges. ¹⁷Tartsátok meg a kovásztalan kenyér ünnepét, mert éppen ezen a napon hoztam ki seregeiteket Egyiptomból. Tartsátok meg tehát ezt a napot nemzedékről nemzedékre, örök rendelkezés szerint. ¹⁸Az első hónap tizennegyedik napjának

estéjétől kezdve egyetek kovásztalan kenyeret a hónap huszonegyedik napjának estéjéig. ¹⁹Hét napon át ne lehessen kovászt találni a házaitekben; ki kell irtani Izráel közösségéből mindenkit, aki kovászosat eszik, akár jövevény, akár az ország szülötte. ²⁰Semmiféle kovászosat ne egyetek. Kovásztalan kenyeret egyetek mindenütt, ahol laktok.

²¹Mózes ekkor összehívta Izráel összes véneit, és ezt mondta nekik: Menjetek, vegyetek magatoknak juhokat nemzetségenként, és vágjátok le a páskát. ²²Vegyetek egy köteg izsópot, mártsátok az edényben levő vérbe, majd kenjétek az edényben levő vérből a szemöldökfára és a két ajtófélfára. Senki se menjen ki közületek reggelig a háza ajtaján. ²³Amikor átvonul az ÚR, hogy megverje Egyiptomot, és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélfán, akkor kihagyja az ÚR azt az ajtót, és nem engedi, hogy bemenjen a pusztító a ti házaitekba, és megverjen titeket is. ²⁴Tartsátok meg ezt az utasítást. Örökre szóló rendelkezés ez nektek és fiaitoknak. ²⁵Amikor bementek arra a földre, amelyet az ÚR ad nektek, ahogyan megígérte, akkor is tartsátok meg ezt a szertartást. ²⁶És ha majd megkérdezik tőletek a fiaitok, hogy mit jelent ez a szertartás, ²⁷akkor így feleljétek: Páskaáldozat ez az ÚRnak, mert kihagyta Izráel fiainak a házaikat Egyiptomban, amikor megverte Egyiptomot, de a mi házaikat megkímélte. Ekkor mélyen meghajolt a nép, és leborult. ²⁸Azután elmentek Izráel fiai, és eszerint jártak el. Úgy cselekedtek, ahogyan Mózesnek és Áronnak megparancsolta az ÚR.

²⁹Történt azután éjfélkor, hogy megölt az ÚR minden elsőszülöttet Egyiptom földjén: a trónján ülő fáraó elsőszülöttjét csakúgy, mint a tömlöcben levő foglyok elsőszülöttjét meg a háziállatok valamennyi elsőszülöttjét. ³⁰Azon az éjszakán fölkelt a fáraó és összes udvari embere meg valamennyi egyiptomi, és nagy jajveszékélés támadt Egyiptomban, hiszen nem volt ház, ahol ne lett volna halott.

³¹A fáraó még éjszaka hívatta Mózeset és Áront, és ezt mondta: Induljatok, menjetek ki az én népem közül Izráel fiaival együtt, menjetek, és szolgáljátok áldozattal az URat, ahogy kívántátok. ³²Vigyétek juhaitokat és marháitokat is, ahogyan kívántátok, csak menjetek! Kérjétek áldást rám is! ³³Az egyiptomiak is erőltették, hogy sürgősen bocsássa el a népet az országból, mert ezt mondták: Így mindnyájan meghalunk!

³⁴A nép köntösébe kötve, teknőstül vette vállára a kovásztalan tésztát. ³⁵Izráel fiai Mózes beszéde szerint jártak el, mert ezüst és arany ékszereket meg ruhákat is kértek az egyiptomiaktól. ³⁶Az ÚR ugyanis jóindulatot ébresztett a nép iránt az egyiptomiakban, s ezért hajlottak a kérésre. Így szereztek zsákmányt Egyiptomtól.

Átkelés a Vörös-tengeren (2Móz 14,1-22)

¹Azután így beszélt Mózeshez az ÚR: ²Mondd meg Izráel fiainak, hogy forduljanak meg, és verjenek táborn Pí-Hahírot előtt, Migdól és a tenger között, Baal-Cefon előtt! Vele szemben

táborozzanak a tengernél! ³Hátha azt gondolja a fáraó, hogy eltévedtek Izráel fiai ezen a földön, körülzárta őket a puszta. ⁴Én pedig megkeményítem a fáraó szívét, hogy üldözőbe vegye őket, és megmutatom dicsőségemet a fáraón és egész haderején. Akkor megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az ÚR. És így cselekedtek.

⁵Amikor jelentették Egyiptom királyának, hogy elmenekült a nép, megváltozott a fáraónak és udvari embereinek indulata a nép iránt, és ezt mondták: Mit tettünk?! Elbocsátottuk Izráelt a szolgálatunkból! ⁶Befogatott a fáraó a harci kocsijába, és maga mellé vette a hadseregét. ⁷Maga mellé vett hatszáz válogatott harci kocsit meg Egyiptom összes harci kocsiját, mindegyiken csupa kiváló harcost. ⁸Az ÚR megkeményítette a fáraónak, Egyiptom királyának a szívét, és az üldözőbe vette Izráel fiai. De Izráel fiai kivonultak az ÚR kezének oltalma alatt.

⁹Az egyiptomiak tehát üldözték őket – a fáraó minden lova, harci kocsija, lovasa és hadereje –, és utolérték őket, amikor a tenger mellett táboroztak Pí-Hahírótnál, Baal-Cefónnal szemben. ¹⁰A fáraó közeledett. Izráel fiai pedig föltekintettek, és látták, hogy az egyiptomiak utánuk eredtek. Ekkor nagy félelem fogta el őket, és segítségért kiáltottak Izráel fiai az ÚRhoz. ¹¹Mózesnek pedig ezt mondták: Nincs talán elég sír Egyiptomban, hogy a pusztába hoztál bennünket meghalni? Mit tettél velünk, miért hoztál ki bennünket Egyiptomból?! ¹²Nem megmondtuk neked még Egyiptomban, hogy hagyj nekünk békét, hadd szolgáljuk Egyiptomot?! Mert jobb nekünk, ha Egyiptomot szolgáljuk, mint ha a pusztában halunk meg! ¹³De Mózes így felelt a népnek: Ne féljetek! Álljatok helyt, és meglátjátok, hogyan szabadít meg benneteket ma az ÚR! Mert ahogyan ma látjátok az egyiptomiakat, úgy soha többé nem fogjátok látni őket. ¹⁴Az ÚR harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg!

¹⁵Akkor ezt mondta Mózesnek az ÚR: Miért kiáltasz énhozzám? Szólj Izráel fiaihoz, hogy induljanak! ¹⁶Te pedig emeld föl a botodat, nyújtsd ki a kezedet a tenger fölé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izráel fiai a tenger közepén. ¹⁷Én pedig megkeményítem az egyiptomiak szívét, hogy menjenek utánuk. Így mutatom meg dicsőségemet a fáraón és egész haderején, harci kocsijain és lovasain. ¹⁸Majd megtudja Egyiptom, hogy én vagyok az ÚR, amikor megmutatom dicsőségemet a fáraón, harci kocsijain és lovasain.

¹⁹Ekkor elindult az Isten angyala, aki Izráel tábora előtt járt, és mögéjük ment. Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögéjük állt. ²⁰Odament Egyiptom tábora és Izráel tábora közé, és az a felhő, amely világítani szokott éjjel, sötét maradt, ezért nem közeledtek egymáshoz egész éjszaka. ²¹Mózes kinyújtotta kezét a tenger fölé, az ÚR pedig egész éjjel erős keleti széllel visszafelé hajtotta a tengert, és szárazzá tette a tengerfeneket, úgyhogy a víz kettévált. ²²Izráel fiai szárazon mentek be a tenger közepébe, a víz pedig falként állt mellettük jobbról és balról.

A pusztai vándorlás eseményei (2Móz 15,22-25.27; 2Móz 16,1-16.31; 2Móz 17,1-7)

15²²Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet. ²³Megérkeztek Mára, de a máraí vizet nem tudták meginni, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Mára-nak. ²⁴Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk? ²⁵Ő pedig az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt beledobta a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott az ÚR rendelkezést és törvényt a népnek, és ott tette próbára őket. ²⁷Azután elértek Élimbe. Tizenkét forrás volt ott, és hetven pálmafa. Ott ütöttek tábor a víz mellett.

16¹Azután útnak indultak Élimből. Megérkezett Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztába, amely Élim és a Sínai között van, a második hónap tizenötödik napján, azután, hogy kijöttek Egyiptomból. ²És zúgolódni kezdett Izráel fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen a pusztában. ³Mert azt mondták nekik Izráel fiai: Bárcsak meghaltunk volna az ÚR kezétől Egyiptomban, amikor a húsos fazekak mellett ültünk, és jóllakásig ehettünk kenyeret! Hát azért hoztatok ki bennünket ebbe a pusztába, hogy ezt az egész gyülekezetet éhhalálra juttassátok? ⁴Az ÚR azonban így szólt Mózeshez: Majd én hullatok nektek kenyeret az égből. Menjen ki a nép, és szedjen naponként egy napra valót! Ezzel teszem próbára, hogy az én törvényem szerint jár-e, vagy sem. ⁵Amikor a hatodik napon elkészítik azt, amit bevisznek, az kétszer annyi lesz, mint amennyit napról napra szednek.

⁶Mózes és Áron ekkor azt mondta Izráel fiainak: Ma este megtudjátok, hogy az ÚR hozott ki benneteket Egyiptom országából. ⁷Reggel pedig meglátjátok az ÚR dicsőségét, mert meghallotta, hogy zúgolódtok az ÚR ellen. Ugyan mik vagyunk mi, hogy ellenünk zúgolódtok? ⁸Mózes pedig ezt mondta: Ad majd az ÚR ennetek este húst, reggel pedig kenyeret jóllakásig, mert meghallotta az ÚR a zúgolódásokat, ahogyan ellene zúgolódtatok. Mert mik vagyunk mi? Nem ellenünk zúgolódtatok, hanem az ÚR ellen! ⁹Áronnak pedig azt mondta Mózes: Mondd meg Izráel fiai egész közösségének: Járuljatok az ÚR elé, mert meghallotta zúgolódásokat! ¹⁰Amikor azután Áron Izráel egész közösségéhez beszélt, és a pusztára fordultak, az ÚR dicsősége megjelent a felhőben.

¹¹Azután így beszélt Mózeshez az ÚR: ¹²Meghallottam Izráel fiainak a zúgolódását. Ezért így szólj hozzájuk: Estére húst esztek, reggel pedig kenyérral laktok jól, és akkor megtudjátok, hogy én, az ÚR vagyok a ti Istenetek. ¹³Így történt, hogy még azon az estén fűjék szálltak oda, és ellepték a tábor, reggelre pedig harmat borította a földet a tábor körül. ¹⁴Amikor fölszikkadt a lehullott harmat, apró szemcsék borították a pusztát: mintha apró dara lett volna a földön. ¹⁵Amikor meglátták ezt Izráel fiai, azt kérdezték egymástól: Mi ez? Nem tudták ugyanis, hogy mi az. De Mózes megmondta nekik: Ez az a kenyér, amelyet az ÚR adott nektek eledelül.

¹⁶Ezt parancsolja az ÚR: Szedjen belőle mindenki annyit, amennyit meg tud enni: fejenként egy ómert, a lélekszámnak megfelelően. Annyi adagot szedjete, amennyien egy sátorban vagytok! ³¹Izráel háza mannának nevezte el azt. Olyan fehér volt, mint a koriander, íze pedig olyan, mint a mézeskalácsé.

¹⁷Ezután útnak indult Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztából, és ment táborhelyről táborhelyre az ÚR parancsa szerint. Táborot ütöttek Refidímben, de nem volt ivóvíze a népnek. ²A nép ismét perlekedni kezdett Mózesrel, és azt mondta: Adj nekünk vizet, hogy ihassunk! Mózes pedig így felelt nekik: Miért perlekedtek velem? Miért kísértitek az URat? ³De a nép vízre szomjazott, ezért tovább zúgolódott ott a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Hát azért hoztál ki bennünket Egyiptomból, hogy szomjan pusztíts minket gyermekeinkkel és jószágainkkal együtt?! ⁴Ekkor Mózes segítségért kiáltott az ÚRhoz. Ezt mondta: Mit csináljak ezzel a néppel? Kis híja, hogy meg nem köveznek! ⁵Az ÚR pedig így szólt Mózeshez: Menj végig a nép előtt, és végy magadhoz néhányat Izráel vénei közül! Vedd kezébe botodat, amellyel a Nílusra ütöttél, és menj! ⁶Én majd ott állok előtted a sziklán, a Hórebben. Üss a sziklára! Víz fakad belőle, és ihat a nép. Mózes így cselekedett Izráel vénei előtt. ⁷Azután elnevezte azt a helyet Massának és Meribának, Izráel fiainak a perlekedése miatt, és mert így kísértették az URat: Közöttünk van-e az ÚR vagy sem?

A Tízparancsolat (2Móz 20,1-17)

¹Akkor mondta el Isten mindezeket az ígéket: ²Én, az ÚR vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.

³Ne legyen más istened rajtam kívül!

⁴Ne csinálj magadnak semmiféle bálványszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön vagy a föld alatt a vízben vannak. ⁵Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az ÚR, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok! Megbüntetem az atyák bűnéért a fiaikat is három, sőt négy nemzedéken át, ha gyűlölnék engem. ⁶De irgalmasan bánok ezer nemzedéken át azokkal, akik szeretnek engem és megtartják parancsolataimat.

⁷Ne mondd ki hiába Istenednek, az ÚRnak a nevét, mert nem hagyja az ÚR büntetés nélkül azt, aki hiába mondja ki a nevét!

⁸Emlékezz meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt! ⁹Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat! ¹⁰De a hetedik nap a te Istenednek, az ÚRnak nyugalomnapja. Semmiféle munkát ne végezz azon se te, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se állatod, se a kapuidon belül tartózkodó jövevény. ¹¹Mert hat nap alatt alkotta meg az ÚR az eget, a földet, a

tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megpihent. Azért megáldotta az ÚR a nyugalom napját, és megszentelte azt.

¹²Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess azon a földön, amelyet Istened, az ÚR ad neked!

¹³Ne ölj!

¹⁴Ne paráználkodj!

¹⁵Ne lopj!

¹⁶Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen!

¹⁷Ne kívánd felebarátod házát! Ne kívánd felebarátod feleségét, se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát és semmit, ami a felebarátodé!